

Kalpte Kalan

– Dilaraaksoy · 05 Ocak 2026

Kalbim hâlâ seni düşününce deli gibi çarpıyor. Hâlâ küçük bir çocuğun annesine duyduğu muhtaçlık gibiyim sana. Özümle kavga etsem de sözüm seni istiyor; sözümle uyuşmayan her eylemim seni çağırıyor. Nesirleri nazımlara, seni tuzlu gözyaşlarımla başka sevdalara değişemiyorum.

Hâlâ ta şuramdasın. Kömür kalbimin tren istasyonlarına, havaalanlarına, otogarlara koşarak beni götürdüğü o heyecanda seni bulma umudumsun.

Denizin kumu, varış noktamın pusulası... Sen hâlâ kalbimin tek zorluğusun. Durunca senin için yine sana durur. Dinlendiğinde yeniden sende demlenir; bir tek seninle sınırsız olur.

Sevgilim, köklü ayrılığın maktulü acılar bir teknede bizi bekler. Gitmeyelim. Gitme. O tekneler, yeknesak sensizliğin sorgu cemiyetinden yokuş aşağı, bizi ayırmanın saadetine gider.

Gitmeyelim. Gitme.

Kelimelerimin haznesi, sensizliğin sokak arasında kayboluşuna şahit olmuş; umutlanmış. Şimdi ben sana uyurum, sen yine kalbimde uyanırsın. Üzülme.

Dilara AKSOY